

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego Komitet Polityki Naukowej

Stanowisko Komitetu Polityki Naukowej w zakresie wskaźników doskonałości naukowej

Komitet Polityki Naukowej (KPN) uznaje, że dla podniesienia jakości nauki w Polsce konieczne jest określenie w poszczególnych obszarach nauki wskaźników określających doskonałość prowadzonych prac badawczych. Wskaźniki te mogłyby być również wykorzystane w procesie kategoryzacji jednostek naukowych oraz przy przyznawaniu statusu KNOW.

W czasie formułowania stanowiska KPN zasięgnął opinii laureatów grantów Europejskiej Rady Nauki (ERC) pracujących w Polsce i za granicą, polskich ekspertów biorących udział w ocenie grantów ERC, laureatów nagród za wybitne osiągnięcia i odkrycia naukowe Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej i laureatów nagród za osiągnięcia naukowe Prezesa Rady Ministrów. Poproszono ich o wyrażenie stanowiska w sprawie wskaźników doskonałości w dorobku indywidualnych naukowców. Przy określaniu wskaźników przyjęto zasadę podziału nauki na 24 obszary zdefiniowane przez ERC (dziewięć w naukach ścisłych, dziewięć w naukach o życiu i sześć w humanistyce/naukach społecznych).

Odpowiedzi udzieliło 88 osób. Ich rozkład ze względu na przynależność do obszarów zdefiniowanych przez ERC jest następująca:

- Nauki i Życiu 21 odpowiedzi (LS1 - 5; LS2 - 1; LS3 - 2; LS5 - 2; LS6 - 2; LS7 - 5; LS8 - 3; LS9 - 1)
- Nauki Ścisłe i Techniczne 51 odpowiedzi (PE1 - 6; PE2 - 8; PE3 - 5; PE4 - 8; PE5-: 5; PE6 - 7; PE7 - 3; PE8 - 5; PE9: 4)
- Humanistyka i Nauki Społeczne 16 odpowiedzi (SH2 - 3; SH3 - 2; SH4 - 4; SH5 - 2; SH6 - 5)

Procentowy udział jest następujący: NoŻ 23.9%, NŚiT 57.9% i HiNS 18.2%. Dla porównania procentowy udział obszarów nauki obserwowany w konkursach ERC jest następujący: NoŻ 17%, NŚiT 44% i HiNS 39%.

Na podstawie dostarczonych materiałów oraz dyskusji, KPN formułuje następujące rekomendacje w zakresie wskaźników doskonałości naukowej.

UNIWERSALNE I ZARAZEM NAJWAŻNIEJSZE WSKAŹNIKI DOSKONAŁOŚCI NAUKOWEJ

W poszczególnych obszarach nauki powinny być stosowane trzy podstawowe wskaźniki określające doskonałość.

Po pierwsze, jest to ocena wybranych przez danego naukowca nie więcej niż dziesięciu publikacji, przy czym do dorobku powinny być zaliczane:

- artykuły w renomowanych periodykach naukowych (kluczowe zwłaszcza dla nauk o życiu i nauk ścisłych, ale istotne także w pozostałych obszarach, w których liczą się również inne typy publikacji),

- publikacje w renomowanych wydawnictwach konferencyjnych (zwłaszcza dla informatyki i dyscyplin pokrewnych oraz matematyki),
- książki i monografie w renomowanych wydawnictwach naukowych i/lub seriach wydawniczych (zwłaszcza dla nauk humanistycznych i społecznych).

W pierwszej kolejności ocenie powinny podlegać prace jednoautorskie lub z wiodącym współautorstwem (w większości dyscyplin, ale nie we wszystkich, w wieloautorskich pracach liczy się przede wszystkim pozycja pierwsza lub ostatnia na liście autorów, rola autora korespondującego lub zadeklarowany dominujący wkład danego autora).

Po drugie, udokumentowane duże zainteresowanie środowiska naukowego wynikami prac badawczych danej osoby, wyrażające się w zależności od dyscypliny w cytowaniach prac danego autora (wartości skalowane do danej dziedziny: całkowita liczba cytowań bez autocytowań, indeks Hirscha, inne) oraz zaproszeniach do wygłoszenia odczytów na prestiżowych międzynarodowych konferencjach i w ramach serii wykładów organizowanych w ośrodkach naukowych należących do ścisłej czołówki świata. Należy tu podkreślić, że chodzi o odczyty na zaproszenie wystosowane przez gospodarzy, a nie o odczyty wybrane ze zgłoszeń samych autorów. W przypadku odczytów konferencyjnych wyrazem doskonałości są przede wszystkim wykłady wyróżnione w programie konferencji jako „keynote”, otwierające, zamykające konferencje itp. Należy brać pod uwagę przede wszystkim odczyty w głównym programie konferencji, a nie w panelach czy grupach pobocznych.

Szczególnie mocną przesłanką doskonałości jest posiadanie w dorobku elementów łączących obydwie powyższe elementy, np. współwystępowanie wysoko cytowanej publikacji i w związku z nią zaproszenia do wygłoszenia referatu na prestiżowych konferencjach i w czołowych ośrodkach naukowych świata.

Po trzecie, podejmowanie ambitnych i ryzykownych tematów, które mogą okazać się przełomowe w danej dyscyplinie. Nagradzane powinno być realizowanie badań podejmujących merytorycznie uzasadnioną polemikę z panującymi sposobami postrzegania i opisywania rzeczywistości w danej dziedzinie, paradygmatami, modami oraz trendami. Dostrzegane powinno być też tworzenie syntez, całościowych opracowań tematu. Przy ocenie osób na zaawansowanych etapach kariery naukowej przede wszystkim brane pod uwagę powinny być dowody na sukces w podejmowaniu takich ambitnych i ryzykownych tematów i na to, czy dany naukowiec był kreatorem nowych paradygmatów i lub trendów w swojej dyscyplinie, lub też nowatorskich syntez. Ocena dokonań naukowych powinna brać pod uwagę samodzielność ocenianego badacza, tj. należy rozróżniać prace wykonane samodzielnie lub w roli lidera projektu od prac wykonanych pod kierunkiem innego naukowca jako lidera lub mentora albo we współpracy z byłym przełożonym.

DODATKOWE WSKAŹNIKI DOSKONAŁOŚCI NAUKOWEJ

Dodatkowymi wskaźnikami doskonałości naukowej brany pod uwagę przy ocenie dorobku we wszystkich obszarach nauki powinny być: mobilności (zwłaszcza odbycie stażu w bardzo dobrym ośrodku zagranicznym i/lub pod opieką wybitnego mentora), podejmowanie współpracy interdyscyplinarnej/transdyscyplinarnej i międzynarodowej (członkostwo w międzynarodowych zespołach badawczych), zasługi w kształceniu kadry i tworzenie szkół naukowych (m.in. promotorstwo doktoratów nagrodzonych w konkursach ogólnokrajowych lub międzynarodowych), prestiżowe nagrody, zdobywanie grantów na badania, uzyskiwanie prestiżowych stypendiów naukowych (*research fellowships*), aktywność w zakresie organizacji nauki (m.in. funkcje kierownicze, organizacja konferencji międzynarodowych, członkostwo w redakcjach znaczących czasopism naukowych).

Skuteczna działalność związana z zastosowaniem wyników badań w praktyce powinna być nagradzana we wszystkich obszarach nauk, w których zastosowanie wyników badań ma miejsce na znaczącą skalę. Nagradzana powinna być też działalność ekspercka dla aparatu państwa, samorządu i instytucji międzynarodowych. W tym kontekście należy podkreślić, że w niektórych obszarach nauki (zwłaszcza w naukach humanistycznych) prowadzone są niemal wyłącznie badania podstawowe (zorientowane na zaspokojenie ciekawości naukowej), a zastosowanie praktyczne wyników badań jest rzadkie. Zastosowanie praktyczne wyników badań nie powinno być zatem traktowane jako kryterium do oceny doskonałości w zakresie badań podstawowych. Doskonałość w zakresie zastosowania wyników badań w praktyce (m.in. odnośnie wyników badań stosowanych, badań przemysłowych i prac rozwojowych) powinna być oceniana niezależnie.

W przypadku obszarów z zakresu nauk ścisłych i technicznych oraz nauk o życiu nagradzana powinna być skuteczna działalność związana z komercjalizacją wyników badań i wdrożeniem ich w praktyce (w szczególności samo złożenie wniosku patentowego czy nawet otrzymanie ochrony patentowej ma niewielkie znaczenie, o doskonałości osiągnięcia stanowi przede wszystkim skuteczne wdrożenie wynalazku).

W niektórych dziedzinach, ważne przy ocenie dorobku może być też zaangażowanie danego naukowca w inicjatywy związane z przedsiębiorczością, edukacją, popularyzacją nauki, działalnością kulturową.

SPECYFIKA DOSKONAŁOŚCI NAUKOWEJ POSZCZEGÓLNYCH OBSZARÓW NAUKI

W obszarze nauk o życiu oraz w większości dyscyplin z obszaru nauk ścisłych i technicznych za przejaw doskonałości naukowej uważa się stawianie i testowanie nowatorskich hipotez badawczych, opracowywanie nowatorskich metod (używanych następnie przez wielu innych badaczy), skuteczne prowadzenie badań mających wpływ na rozwój dyscypliny oraz skuteczną prezentację wyników badań objawiającą się szerokim zainteresowaniem społeczności naukowej. Jako przejawy doskonałości naukowej w w/w obszarach uważa się niepowielanie wcześniejszych schematów myślowych i konsekwencję w rozwijaniu określonej problematyki badawczej. Dodatkowym przejawem doskonałości jest nawiązanie współpracy z naukowcami ze ścisłej czołówki światowej i skuteczna realizacja tej współpracy (wyrażająca się we wspólnych publikacjach, w których oceniana osoba ma znaczący wkład). W przypadku badaczy rozpoczynających samodzielną karierę naukową na ocenę doskonałości naukowej ma wpływ liczba i jakość publikacji bez udziału promotora pracy doktorskiej a następnie bez udziału opiekuna stażu podoktorskiego. W przypadku dojrzałych badaczy na ocenę doskonałości naukowej ma wpływ poziomu sukcesów wychowanków, w tym doktorantów i stażystów podoktorskich na dalszych etapach kariery (a przede wszystkim stopień ich samodzielności i rozwoju doskonałości naukowej).

Do uproszczonej/wstępnej oceny doskonałości naukowej indywidualnych naukowców w obszarze nauk o życiu oraz w większości dyscyplin z obszaru nauk ścisłych i technicznych używa się czasami, określonych zwykle z użyciem baz ISI lub Scopus, takich parametrów bibliometrycznych jak:

- liczba publikacji, które mają bardzo wysoką liczbę cytowań (ze szczególnym uwzględnieniem publikacji, w których oceniana osoba miała kluczowy wkład). W naukach o życiu, naukach ścisłych i technicznych kryterium klasyfikującym pracę jako „wysoko cytowaną” jest ≥ 100 cytowań, ale należy pamiętać, że jest to kryterium arbitralne i zależne od dyscypliny,
- wartość indeksu Hirscha podzielona przez liczbę lat od obrony doktoratu (z uwzględnieniem uzasadnionych przerw w karierze): o doskonałości naukowej świadczą wartości większe od 1 (wartość ta jest zależna od dyscypliny).

W niektórych dyscyplinach z obszaru nauk ścisłych i technicznych (np. w chemii, naukach materiałowych i inżynierskich) dużą wagę przywiązuje się do pionierskich osiągnięć

technologicznych, które mają duże znaczenie praktyczne, np. są stosowane na dużą skalę w przemyśle, stanowią podstawę stworzenia znaczącej firmy itp.

W niektórych dyscyplinach z obszaru nauk ścisłych i technicznych praktykuje się upublicznianie manuskryptów prac (np. poprzez zdeponowanie ich w elektronicznym repozytorium arxiv) przed wysłaniem pracy do recenzji; oddźwięk takich manuskryptów w formie np. cytowań powinien być uwzględniany przy ocenie osiągnięć naukowych.

W naukach matematycznych za przejaw doskonałości uważa się rozwiązanie trudnego i najlepiej dobrze znanego problemu. Do oceny jakości publikacji niezbędna może być analiza ekspercka (*ang. peer review*) z udziałem specjalisty w wąskiej dziedzinie, ze względu na konieczność sprawdzenia dowodu rozwiązania problemu. W tej dziedzinie w publikacjach wieloautorskich autorzy wymieniani są często w porządku alfabetycznym (podobnie w niektórych innych dyscyplinach, jak informatyka czy fizyka wysokich energii). Cytowalność prac jest tu mniej istotna niż w innych dziedzinach nauk ścisłych, a większe znaczenie mają prestiżowe zaproszenia do wygłoszenia wykładów (pod tym względem nauki matematyczne wykazują pewne podobieństwo do nauk humanistycznych).

W naukach informatycznych cechą charakterystyczną doskonałości naukowej jest publikowanie w prestiżowych wydawnictwach konferencyjnych. Publikacje w czasopiśmie zazwyczaj nie są uważane za prestiżowe. W informatyce podobnie jak w matematyce w publikacjach wieloautorskich autorzy wymieniani są często w porządku alfabetycznym i ustalenie relatywnego wkładu poszczególnych współautorów może być trudne. W tej dyscyplinie cytowania mają podobnie duże znaczenie jak w innych dyscyplinach z zakresu nauk ścisłych i technicznych. Natomiast ze względu na to, że wydawnictwa konferencyjne najczęściej nie są uwzględniane w większości baz czasopism, w informatyce do analiz bibliometrycznych często używa się Google Scholar. Za przejaw doskonałości w naukach informatycznych uważa się także członkostwo w komitetach programowych (ale nie w komitetach organizacyjnych) prestiżowych konferencji.

W większości dyscyplin z obszaru nauk humanistycznych najważniejszym wskaźnikiem doskonałości są prestiżowe monografie (w zależności od umiędzynarodowienia dyscypliny - w wydawnictwach międzynarodowych lub krajowych ze szczególnym uwzględnieniem uznanych wydawnictw i serii wydawniczych). W niektórych z tych dyscyplin za podobnie istotne uważa się publikacje w prestiżowych czasopiśmie; wysoką wartość mają także publikacje w pracach zbiorowych (*edited volumes*) w prestiżowych wydawnictwach oraz redakcja lub współredakcja monografii zbiorowych lub ważnych słowników i encyklopedii.

W większości dyscyplin humanistycznych język publikacji ma niewielkie znaczenie, ale w niektórych umiędzynarodowionych dyscyplinach preferuje się język angielski. W umiędzynarodowionych dyscyplinach humanistycznych jako przejaw doskonałości traktuje się doświadczenie zagraniczne (staże w zagranicznych ośrodkach, współprace z zagranicznymi ośrodkami, udział w gremiach międzynarodowych, zaproszenia na międzynarodowe konferencje).

W naukach humanistycznych nie istnieje pojedyncza lista prestiżowych wydawnictw i/lub czasopism równoważna listom ISI lub Scopus w naukach o życiu i ścisłych. Ocena prestiżu publikacji w naukach humanistycznych powinna odbywać się przede wszystkim na drodze oceny eksperckiej.

Za przejaw doskonałości w naukach humanistycznych uważa się przede wszystkim zaproszenia na prestiżowe konferencje, cytowania prac mają zwykle niewielkie znaczenie i inny charakter niż cytowania w obszarze nauk o życiu czy ścisłych i technicznych. Istotna jest redakcja lub współredakcja monografii zbiorowych lub ważnych słowników i encyklopedii. W przypadku

dziedzin nauk humanistycznych, w których zwraca się uwagę na cytowania, zazwyczaj odnosi się do bazy danych Google Scholar.

W naukach społecznych wysoką wartość mają zarówno prestiżowe monografie jak i publikacje w prestiżowych czasopismach, a także publikacje w pracach zbiorowych. Jako przejaw doskonałości uznaje się wysoką cytowalność (zazwyczaj używa się do tego celu Google Scholar) jak i zaproszenia na prestiżowe wykłady. Bardzo ceniona jest interdyscyplinarność, wysoko cenione jest umiędzynarodowienie badań.

W obszarze nauk humanistycznych i społecznych mobilność (zwłaszcza międzynarodowa) jest zazwyczaj mniej istotnym kryterium doskonałości i często ma inny charakter niż w naukach o życiu i ścisłych i technicznych. Długoterminowe staże w dużych zespołach badawczych są rzadkie, za przejaw doskonałości uznaje się raczej prowadzenie badań we współpracy między wieloma dobrymi ośrodkami (w przypadku dyscyplin umiędzynarodowionych – z najlepszymi ośrodkami międzynarodowymi).

Przy ocenie dorobku należy wziąć pod uwagę różną dynamikę publikowalności osiągnięć naukowych i różną przeciętną częstość publikacji w zależności od dyscypliny. W obszarach nauki gdzie znaczącą rolę pełnią monografie, na druk czeka się dłużej niż w przypadku publikacji w periodykach naukowych. Z kolei w niektórych obszarach wyniki badań teoretycznych publikuje się znacznie częściej niż wyniki badań doświadczalnych. Powinno to znaleźć odzwierciedlenie w ostrożnym stosowaniu (lub nie) cezur czasu na „najnowszy” dorobek w zależności od dyscypliny badawczej. W obszarze nauk o życiu i w naukach ścisłych wybitne prace są na ogół stosunkowo szybko doceniane i cytowane, a do oceny „aktualnej” doskonałości naukowej często bierze się pod uwagę okres nie dłuższy niż ostatnich 10 lat. W naukach humanistycznych często bierze się pod uwagę dłuższy okres albo nie stosuje się ograniczeń.

W naukach humanistycznych i społecznych oraz w naukach matematycznych ważne jest także położenie większego nacisku na syntetyczną ocenę wartości dorobku poprzez *peer-review*.

Szczególne ostrożności należy zachować w procesie oceny doskonałości przypadkom indywidualnych badaczy oraz instytucji prowadzących badania międzydyscyplinarne a zwłaszcza międzydziedzinowe/transdyscyplinarne, ponieważ wyniki ich badań mogą wykraczać poza schematy stosowane w poszczególnych dziedzinach. Przykładowo: Bioinformatyka jest dyscypliną obejmującą badania z zakresu m.in. biologii i informatyki. Wyniki badań bioinformatycznych prowadzonych przez tę samą grupę badawczą lub nawet tego samego naukowca mogą być publikowane częściowo w czasopiśmie recenzowanym (uważanych za prestiżowe w biologii a nisko ocenianych w informatyce), a częściowo w wydawnictwach konferencyjnych (uważanych za prestiżowe w bioinformatyce lecz nisko ocenianych w biologii). W przypadku stosowania kryteriów ograniczonych do jednej dziedziny/dyscypliny (zwłaszcza w przypadku mechanicznego zastosowania parametrów bibliometrycznych) interdyscyplinarny dorobek naukowy o wysokim stopniu doskonałości mógłby być błędnie oceniony jako niespełniający kryteriów doskonałości. Z tego względu ocena doskonałości badań interdyscyplinarnych powinna być przeprowadzana z zastosowaniem oceny eksperckiej przy udziale ekspertów z wszystkich dziedzin nauki objętych danymi badaniami.

CECHY NEGATYWNE, UMNIEJSZAJĄCE DOSKONAŁOŚĆ NAUKOWĄ LUB ŚWIADCZĄCE O JEJ BRAKU

Przy ocenie dorobku jako cechy negatywne, świadczące o braku doskonałości, powinny być przede wszystkim brane pod uwagę takie kwestie jak: brak nowatorstwa i w niektórych dziedzinach interdyscyplinarności, bierne kontynuowanie badań zapoczątkowanych przez promotorów prac

magisterskich i doktorskich, brak jakiejkolwiek mobilności (w większości dyscyplin cechą zdecydowanie negatywną jest brak odbytego stażu zagranicznego) oraz wymienianie w dorobku słabych i przyczynkowych publikacji.

KLUCZOWA ROLA OCENY EKSPERCKIEJ (PEER-REVIEW)

Ocena doskonałości naukowej indywidualnych naukowców nie powinna być przeprowadzana wyłącznie na podstawie parametrów bibliometrycznych. Mimo iż dwa z trzech najważniejszych kryteriów doskonałości (jakość publikacji wyników pracy naukowej i stopień zainteresowania środowiska naukowego tymi publikacjami) można do pewnego stopnia oszacować za pomocą parametrów bibliometrycznych, to trzecie najważniejsze kryterium (ocena „merytorycznie uzasadnionej przełomowości” prowadzonych badań) nie poddaje się takiej ocenie. Ale nawet w dwóch pierwszych kryteriach decyzja o liczbie ocenianych prac (wszystkie publikacje z dorobku naukowego czy tylko kilka wybranych) i jakich prac (wszystkich czy przede wszystkim z dominującym udziałem osoby ocenianej), powinna być podejmowana przez ekspertów legitymujących się doskonałością naukową. We wszystkich trzech najważniejszych kryteriach, jak i w większości kryteriów pomocniczych (zarówno tych wspólnych dla wszystkich obszarów jak i tych specyficznych dla poszczególnych dziedzin), kluczowym elementem jest ocena prestiżu danego działania oraz jego efektów, która powinna być przeprowadzona w ramach oceny eksperckiej. Także syntetyczna ocena wartości całego dorobku powinna być przeprowadzana na drodze oceny eksperckiej.

Ocena ekspercka dorobku indywidualnego naukowca powinna być przeprowadzana przez naukowców charakteryzujących się co najmniej podobnym poziomem naukowym jak osoba oceniana (w dyscyplinie pokrywającej się z przedmiotem oceny) oraz zadeklarowanym brakiem konfliktu interesów z osobą ocenianą. W Polsce w przypadku wielu dyscyplin oznacza to konieczność udziału recenzentów z zagranicy. Ocena ekspercka indywidualnych naukowców bardzo zyskuje na jakości jeżeli obejmuje spotkanie ekspertów z ocenianymi osobami.

W przypadku instytucji naukowych parametry bibliometryczne są silniej powiązane z doskonałością naukową niż w przypadku indywidualnych naukowców. Doskonałość naukowa instytucji nie jest jednak prostą sumą lub średnią doskonałości naukowej pracowników instytucji (zwłaszcza, że poszczególni naukowcy pracujący w danej instytucji cechują się zazwyczaj zróżnicowanym poziomem doskonałości naukowej) i jej ocena powinna uwzględniać inne aspekty związane z szeroko rozumianym oddziaływaniem na społeczeństwo, kulturę i gospodarkę na arenie krajowej i światowej. Tylko eksperci legitymujący się wysokim stopniem doskonałości naukowej mogą kompetentnie decydować o liczbie prac, na podstawie której oceniana jest dana jednostka naukowa w danej dyscyplinie (np. $\frac{1}{10} N$, N , czy $3N$?) i o charakterze tych prac (prace z dominującym, to znaczy z powyżej 50% współautorów z danej jednostki naukowej; prace, w których udokumentowane jest wiodące współautorstwo pracowników danej jednostki naukowej; prace, w których wśród współautorów jest choćby jedna osoba z afiliacją danej jednostki naukowej ?). Ważnym elementem oceny doskonałości danej jednostki naukowej jest sprawdzenie, ilu samodzielnych lub doświadczonych (np. 7 lat po doktoracie) pracowników naukowych z danej jednostki ma słaby dorobek publikacyjny w ostatnich latach, jaki jest ich udział w ogólnej liczbie samodzielnych i doświadczonych pracowników naukowych. Dodatkowym elementem oceny, szczególnie jednostek naukowych proponowanych do kategorii A+, powinno być ich wizytowanie przez ekspertów (*site visit*).

Niniejszym opracowaniem KPN pragnie stanowczo zwrócić uwagę na potrzebę zwiększenia znaczenia analiz eksperckich w procesie oceniania doskonałości naukowej.

Przewodniczący
Komitetu Polityki Naukowej
Profesor Jerzy Duszyński

Zastępca Przewodniczącego
Komitetu Polityki Naukowej
Dr hab. Beata Czarnacka-Chrobot, prof. SGH

Warszawa, 29 września 2014 r.

Załącznik 1. Treść listów skierowanych do laureatów grantów Europejskiej Rady Nauki (ERC) pracujących w Polsce, polskich ekspertów biorących udział w ocenie grantów ERC, laureatów nagród za wybitne osiągnięcia i odkrycia naukowe Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej i laureatów nagród za osiągnięcia naukowe Prezesa Rady Ministrów.

List do laureatów konkursów ERC i panelistów konkursów ERC wysłany 27.07. 2014

„Szanowna Pani Profesor lub Szanowny Panie Profesorze,

W imieniu Komitetu Polityki Naukowej zwracamy się do Pana z prośbą o pomoc. Obecnie pracujemy nad wyznaczeniem wskaźników doskonałości naukowej (ewentualnie efektywności wdrażania wyników badań), które możliwie adekwatnie odzwierciedlałyby specyfikę dyscyplin naukowych. Celem Komitetu jest identyfikacja kryteriów, które opierałyby się na najlepszych praktykach międzynarodowych i, w naszym zamierzeniu, służyłyby promowaniu doskonałości naukowej w Polsce. Według nas, wskaźniki takie mogłyby być brane pod uwagę m.in. w ocenie parametrycznej jednostek naukowych oraz w ocenie stopnia sukcesu realizacji wysoko kosztochłonnych programów badawczych.

Wydaje się nam, że dobrymi kryteriami oceny stopnia doskonałości naukowej są te stosowane przy ewaluacji wniosków grantowych ERC (szczególnie w pierwszej fazie ewaluacji wniosków), a najlepszym sposobem na uniknięcie zbytniego rozdrobnienia dyscyplin naukowych jest przyjęcie podziału stosowanego w ERC na poszczególne panele.

Dlatego pozwalamy sobie prosić Pana, jako eksperta z doświadczeniem w ocenie grantów ERC, o wytypowanie i przesłanie nam sugestii najważniejszych Pana zdaniem kryteriów doskonałości (nie więcej niż pięć), jakie przy ocenie dorobku naukowego według pańskiej oceny przyjmuje panel ERC, w którego pracach Pan uczestniczył. Chodzi nam o obrócenie w konkret tych kryteriów, które w pracach danego panelu ERC są najważniejsze, nawet jeżeli nie są sformalizowane w żadnych dokumentach ERC.

Bylibyśmy wdzięczni za sformułowanie tych kryteriów w taki sposób, żeby nadawały się do wyróżnienia nie tylko absolutnie najwybitniejszych osiągnięć (w skali globalnej), ale także bardzo dobrych osiągnięć, korespondujących z sytuacją nauki w Polsce. Prosimy o odpowiedź na nasze adresy mailowe najpóźniej do dnia 24 sierpnia.

Z góry dziękujemy za pomoc!

Łączymy serdeczne pozdrowienia,

w imieniu Komitetu Polityki Naukowej
Jerzy Duszyński <j.duszynski@nencki.gov.pl>
Janusz Bujnicki <iamb@genesilico.pl>
Maciej Konacki <maciej@ncac.torun.pl>”

List do laureatów nagród: FNP i Prezesa Rady Ministrów wysłany 1.09.2014

„Szanowna Pani Profesor lub Szanowny Panie Profesorze,

W imieniu Komitetu Polityki Naukowej zwracamy się do Pana z prośbą o pomoc. Obecnie pracujemy nad wyznaczeniem wskaźników doskonałości naukowej (ewentualnie efektywności wdrażania wyników badań), które możliwie adekwatnie odzwierciedlałyby specyfikę dyscyplin naukowych. Celem Komitetu jest identyfikacja kryteriów, które opierałyby się na

najlepszych praktykach międzynarodowych i, w naszym zamierzeniu, służyłyby promowaniu doskonałości naukowej w Polsce. Według nas, wskaźniki takie mogłyby być brane pod uwagę m.in. w ocenie parametrycznej jednostek naukowych oraz w ocenie stopnia sukcesu realizacji wysoko kosztownych programów badawczych.

Dlatego pozwalamy sobie prosić Pana, jako przedstawiciela wąskiego grona najlepszych polskich naukowców, która to opinia została ugruntowana zdobyciem nagrody FNP lub/i Prezesa Rady Ministrów, o wytypowanie i przesłanie nam sugestii najważniejszych Pana zdaniem kryteriów doskonałości (nie więcej niż pięć). W szczególności proszę zwrócić uwagę na te elementy dorobku obecne w naukowym życiorysie, które w Pana dziedzinie pozwalają szybko zidentyfikować wyróżniające się osoby.

Bylibyśmy wdzięczni za sformułowanie kryteriów w taki sposób, żeby nadawały się do wyróżnienia nie tylko absolutnie najwybitniejszych osiągnięć (w skali globalnej), ale także bardzo dobrych osiągnięć, korespondujących do sytuacji nauki w Polsce. Bylibyśmy także wdzięczni za wskazanie, który z paneli ERC lub NCN jest Panu najbliższy tematycznie.

Panele ERC: http://en.wikipedia.org/wiki/European_Research_Council

Panele NCN: <http://www.ncn.gov.pl/finansowanie-nauki/panele-ncn>

Prosimy o odpowiedź na nasze adresy mailowe najpóźniej do 15 września.

Z góry dziękujemy za pomoc!

Łączymy serdeczne pozdrowienia,
Maciej Konacki <maciej@ncac.torun.pl>
Jerzy Duszyński <j.duszynski@nencki.gov.pl>
Janusz Bujnicki <iamb@genesilico.pl>

Załącznik nr 2. Lista osób, które udzieliły odpowiedzi na listy, prof. prof.:

Ryszard Białecki, Mikołaj Bojańczyk, Marek Bożejko, Michał Buchowski, Andrzej Buko, Tadeusz Burczyński, Agnieszka Chacińska, Tomasz Dietl, Agnieszka Dobrzyń, Józef Dulak, Andrzej Dziembowski, Stefan Dziembowski, Elżbieta Frąckowiak, Piotr Garstecki, Jacek Gawroński, Maciej Gliwicz, Jakub Gołąb, Janusz Grabowski, Leon Gradoń, Izabela Grzegory, Ryszard Horodecki, Robert Hołyst, Bogumił Jeziorski, Joanna Jurewicz, Janina Józwiak, Wiesław Jędrzejczak, Leszek Kaczmarek, Roman Kaliszan, Maria Kamińska, Andrzej Koliński, Jarosław Koperski, Henryk Adam Koroniak, Małgorzata Kossut, Zdzisław Kowalczyk, Janusz Krzysztof Kozłowski, Sławomir Kołodziej, Dariusz Kołodziejczyk, Marcin Król, Paweł Kulesza, Andrzej Kus, Marta Zofia Kwiatkowska, Jerzy Langer, Cyryl Lechosław Latos-Grażyński, Natalia Letki, Maciej Lewenstein, Adam Łomnicki, Tomasz Łuczak, Bogdan Marciniec, Marta Miączyńska, Ewa Morawska, Ludomir Newelski, Marek Niezgódka, Andrzej Nowicki, Marcin Nowotny, Jacek Oleksyn, Justyna Olko, Artur Osyczka, Jacek Otlewski, Krzysztof Palczewski, Jerzy Paszkowski, Marek Pfitzner, Stefan Pokorski, Sylwester Porowski, Jan Potempa, Adam Proń, Mariusz Ratajczak, Wojciech Rytter, Kazimierz Rzązewski, Piotr Sankowski, Małgorzata Skorupa, Grażyna Skąpska, Adam Sobiczewski, Wojciech Stec, Zbigniew Stojek, Małgorzata Sugiera, Piotr Sułkowski, Tadeusz Szubka, Roman Słowiński, Andrzej Udalski, Ewa Wipszycka-Bravo, Maciej Wojtkowski, Jan Woleński, Alex Wolszczan, Jan Węglarz, Jerzy Zabczyk, Cezary Zieliński, Karol Życzkowski, Maciej Żylicz